

LACRIMILE LUMINITEI AMARIE

Scris de Octavian D. CURPAȘ Phoenix, Arizona
Vineri, 17 August 2012 07:49

otto

„Lacrimile sunt roua de pe fruntea
îngerilor care păcătuiesc în cer...”
(Luminița Amarie)

Luminița Amarie este o poetă care încearcă cu talent și demnitate să se facă cunoscută în lumea literară contemporană. S-a născut în data de 20 ianuarie 1987 în orașul Dorohoi, Județul Botoșani. La o vârstă fragedă a părăsit țara, stabilindu-se pentru un an în Italia, apoi în Franța, unde frecventează o serie de cursuri și specializări, printre care liceul și studii preuniversitare. Încă din școală a fost remarcată pentru talentul său poetic, literar și artistic. Călătorește în Europa, Africa, America de Sud și Orient. În prezent locuiește în Marea Britanie, la Londra, dar se reîntoarce foarte des la Parisul copilăriei și din ce în ce mai mult în România, unde pământul o cheamă și-i dă puterea de a scrie.

Luminița Amarie iubește copiii, muzica, teatrul și natura. Prima sa carte urmează să fie publicată în curând la Editura „Mihai Eminescu” din București. Cu acest volum „Lacrimile, dinții albi ai durerii”, Autoarea este convinsă că un scriitor care dorește să fie recunoscut ca poet, trebuie să-și demonstreze în primul rând vocația în acest domeniu, perfecționându-și mereu stilul și construcția versului.

Cartea începe precum un text din lirica norvegiană („Învață de la toate”): „Din rădăcini adânci, pământ cu jar și iz/ lubește-mă în mai cât poți tu să cuprinzi./ Adâncul meu ești tu, ești floarea mea de colț,/ lubește - mă în mai și du-mă către bolți (...) lubește-mă în Mai în toată măreția/ lubește-mă când tac să-ți fii împărăția/ lubește-mă în Mai așa cum mă dorești/ S-apună și apoi răsără-n noi toți mugurii dumnezeiești/ lubește-mă în Mai, fii umbra mea, furia/ lubește-mă în cer caci eu îți sunt simbria/ Respira-mă si-apoi îmbrăca-te cu mine/ Într-o pădure cu salcâmi și flori printre ruine/ lubește-mă în Mai, nu mă lăsa pe mâini'/ lubește-mă în Mai și – îmbată-te cu miera de salcâmi/ lubește-mă în noapte-n calde lumini de lună/ Când soarele ne-atinge și ține împreună/ lubește-mă-n albastru în mov și străveziu/ lubește-mă acum și iar într-un târziu/ lubește-mă în galben cum te iubesc și eu/ lubește-mă în alb, până la Dumnezeu.”

LACRIMILE LUMINIȚEI AMARIE

Scris de Octavian D. CURPAȘ Phoenix, Arizona
Vineri, 17 August 2012 07:49

Volumul de poeme al Luminiței Amarie trebuie imaginat ca o poveste de dragoste, o carte a tensiunilor sufletești în care efortul poetei este de apreciat: „M-ai ajutat să zbor deasupra sufletului tău/ și în culori să mă topesc să îți fiu curcubeu (...) Mi-ai spus că vrei să-ți fiu mireasă, tu mirele din vis/ M-ai învățat să-ți fiu imperiu și un ocean nescris...”

Rostirea lexemelor în poezia Luminiței Amarie cutreieră tema unui ideal, dar și pe cel al iluziei: iubirea. Scriitura prinde idealitatea de dinaintea diegezei iubirii, precum în versurile: „Mi-ai spus că vrei să fiu terestră și-n nopțile târzii/ Mi-ai spus c-o să mă ții în brațe și scut tu o să-mi fii/ Mi-ai spus că vrei să-mi fii un fir de floare sfântă/ Să-mi fii inel de flori și mireasmă de nuntă...”

Influențele poeziei lui Ion Minulescu înfrumusețează povestea de iubire și jurământul, ca în poezia „Sunt”: „... Sunt tot ce vrei și ce aș vrea sa-ți fiu/ Sunt o vioară ce te cântă în târziu/ Sunt o fântână și tu mă bei cu dor/ Sunt eu, sunt doar un suflet călător...”

Povestea se respiră cu puternice pasiuni pe care le simte poeta: „Ne îmbătăm în gustul de păcat/ Lanul de maci ne este tainic pat...” sau: „Să te sărut, să te descânt cum doar buzele-mi știu/ Să-ți fac culcuș în lut, tu mie vizitiu/ Să mă respiri încet, nebun ca un păgân/ Iar eu să de ademenesc cu floarea de salcâm...”

Cu siguranță că, prin intermediul freneticei pasiuni pentru poezie, Luminița Amarie se va înscrie cu aplomb pe orbita lumii literare.

august 2012